

«Лікарняна банда», яка завжди приходиться проблеми шокують навіть бувалих і

04 серпня, 2024 у 21:46 | 860 | Автор: Наталя Меркулова



Колаж Олени Зелениної. Фото: Facebook

Їх десятеро. Це волонтерки, які об'єдналися у «Лікарняну банду», щоби допомагати пораненим бійцям, які перебувають у тернопільських лікарнях. Волонтерки допомагають пораненим захисникам усім, чим тільки можуть.

Відновлюють втрачені документи, возять поранених бійців, що на милицях або у візочках, на консультації до інших медичних закладів, допомагають бійцям з ампутаціями дістатися з лікарні до вокзалу у нічний час, часом супроводжують їх до кінцевої станції. І навіть затримують поїзди, щоби здійснити посадку маломобільного бійця

А ще піднімають їхній дух, розраджують у важкі моменти, організовують дозвілля, печуть домашні тістечка, і просто щиро розмовляють.

Що об'єднує цих різних за фахом дівчат у «Лікарняну банду»? Які виклики з початком війни постали перед волонтерками, що опікуються пораненими? Які болючі питання і проблеми доводиться їм вирішувати?

Про це дізнавалися журналісти з 10 регіонів України підчас престуру, організованого Харківським пресклубом.

«В кожній лікарні, де є поранені бійці,

має бути соціальний працівник»

Фото: Надія Левицька|Facebook

Надія Левицька, керівниця «Лікарняної банди», яка з 2014 року допомагає пораненим воїнам, зібрала навколо себе команду, яка опікується пораненими воїнами у тернопільських лікарнях.

- У нас в Тернополі немає військового шпиталю. Тому поранені захисники перебувають у п'яти міських лікарнях, - розповідає вона. - Ми з дівчатами розподілилися по цих лікувальних закладах, кому куди ближче і зручніше - до місця роботи чи проживання. Приходимо, знайомимося з бійцями, запитуємо, що їм потрібно?

Фінансово і матеріально «Лікарняна банда» діє за рахунок пожертв небайдужих. У Вайбері створена однойменна група, в якій понад 100 учасників. Там публікується звітність щодо витрачених коштів, а також фотозвіти

Про що свідчить досвід «Лікарняної банди», яка від самого початку війни опікується пораненими бійцями?

- Практика показує, що у кожному медичному закладі, де перебувають поранені захисники, має бути соціальний працівник, - наголошує Надія Левицька. - Адже у нас практично усі поранені з інших областей України - Харкова, Одеси, Миколаєва, Херсона, Полтави, Кривого Рогу тощо. І бійцям з важкими пораненнями важко адаптуватися у чужому місті, складно отримати необхідну інформацію. Саме цим інформаційним супроводом насамперед і має займатися соціальний працівник в лікарні.

Розповісти бійцям, що у Тернополі є соціальне таксі, а також працює спеціально обладнане «Ветеран таксі», яке безкоштовно перевозить поранених бійців на колісних кріслах і візочках. Що у місті є ЦНАП і паспортні столи, де можна відновити втрачені документи – паспорт, військовий квиток тощо.

- Крім цього, соціальний працівник має виконувати чимало інших речей, які не може зробити поранений боєць, який не встає з ліжка, - додає Надія. – Соціальний працівник міг би у разі потреби купувати ліки, отримувати на Новій пошті посилки, відправити нею документи. Війна внесла в роботу лікарень, що працюють для військових, свої корективи, але дійсність і досі

За фактом сьогодні функції соціального працівника виконують волонтери «Лікарняної банди».

«Як бійцю на візку чи протезі дістатися вночі до вокзалу?»

Фото: Надія Левицька|Facebook

Ще одна проблема, яка непокоїть волонтерів. Як бійцю, що виписався з лікарні, на візочку, на милицях чи протезі дістатися до вокзалу? Особливо у зимовий період, негоду, у пізню годину або вночі?

- Ми допомагаємо бійцям власними силами, власними автомобілями дістатись до вокзалу, - розповідає Надія Левицька. - Але навіть діставшись вокзалу, проблема не зникає: як бійцю на милицях, на візку, протезі чи з апаратом Єлізарова високими незручними сходами зайти у вагон? Боєць самостійно зробити цього не може. Особливо, коли поїзд стоїть лише п'ять хвилин.

- Ми йдемо до начальника вокзалу, буває, за його попередженням затримують відправлення потягу. Якби в лікарні був соціальний працівник, він би офіційно супроводжував бійця, мав би більше повноважень, попереджав би начальника вокзалу про маломобільного пасажирів, брав би усі комунікації на себе.

Проблемою є і залізничні квитки. На деякі потяги продаж квитків відкривається незадовго перед датою відправлення. При цьому невідомо ще, чи будуть квитки взагалі. Ускладнюється ситуація тим, що в короткий термін ще потрібно знайти автівку, яка відвезе бійця на вокзал.

- Для військових та поранених, які повертається з госпіталів додому чи до військових частин, мають бути квитки, - переконана Надія Левицька. - Квитки «сьогодні на сьогодні» або з вчора на сьогодні на Укрзалізниці зазвичай відсутні. І я була свідком, коли на вокзалі військовий, що був на милицях, і мав поранену руку у відчаї вчинив скандал. Чому і за що? Де бронь на квитки? Але квитка так и не було.

Питання від психолога:

«А що ти відчував, коли вбивав?»

Фото: Raisa Kolyada\ Facebook

Волонтерки з «Лікарняної банди» зізнаються, що їм доводиться стикаюся з неналежним надання психологічної допомоги пораненим бійцям у лікарнях.

- В лікарнях практично відсутня психологічна допомога, - стверджує **Руслана Мельник, медикня, що має психологічну освіту.** - Наприклад, психологи радять бійцям: якщо вам погано, вийдіть на вулицю, сядьте на лавку і поговоріть з Богом.

Але це не психологічна допомога. Це повна її відсутність. Я особисто чула від психологів ще й таке:

«Ти вбивав? - Так, я вбивав. - А що ти відчував, коли ти вбивав? Що для тебе зброя: захист чи несіння смерті?»

Я розумію, що сесії психотерапії мають тривати місяцями, і це в лікарні неможливо, але ж має бути хоча би мінімальна психологічна підтримка. Не всі хлопці сильні духом. Є такі, що були сильні, але потім через якісь обставини зламалися.

- Ми пробували, щось змінювати, - наголошує **волонтерка «Лікарняної банди» Раїса Коляда.** - Ми почали звертатись до головних лікарів,

пропонувати, що треба змінити у цій царині. Але ми несподівано стикнулися з супротивом персоналу.

Якщо приходив військовий психолог від нас, це сприймалося вороже. Зрештою усіх наших психологів штатний персонал «вижив» з лікарні.

Проблеми, які часом шокують навіть бувалих волонтерок

Фото: Raisa Kolyada\ Facebook

Поранені бійці під час реабілітації стикають з багатьма проблемами, які не можуть вирішити самостійно. Тому потребують допомоги. Але часом для вирішення цих проблем не вистачає навіть рушійної сили «Лікарняної банди».

- У нас є юридична первинна допомога. Але бійцям без нижніх кінцівок просто нереально дістатись на верхній поверх, - переймається Надія Левицька. – Адже в будівлі немає ліфту.

Добре було би, якби юрист хоча би кілька разів на тиждень приходив консультувати хлопців саме до лікарні, а соціальний працівник збирав би запити. Адже є такі питання, які не можуть чекати, їх треба вирішувати просто зараз, інакше потім неможливо буде зробити відкат назад - поновити бійця в особових списках або нарахувати виплати.

Часом проблеми шокують навіть бувалих волонтерок, які вже чимало всього побачили з початку війни.

- Це був найбільший шок, - зізнається Раїса Коляда. - В одній з лікарень, де перебували 100 поранених бійців, не було навіть пандуса. А хлопці лежать там по кілька місяців. І повна відсутність безбар'єрності всередині.

Фото: Raisa Kolyada\ Facebook

Турбує й те, що і досі в лікарнях, де перебувають поранені, немає питної води. Зараз на два відділення воду безкоштовно доставляє підприємець. В інші лікарні воду доводиться купувати.

- Я часто вожу хлопців відновлювати паспорти. Вони або втрачені, або в крові, і їх треба обміняти. І кожного разу мене тригерить, що військовий, який не шкодував свого життя задля України, який проливав свою кров на полі бою, має сплачувати за паспорт, як звичайно людина, що не була на війні,

- ділиться наболілим Надія Левицька.

- Це дуже делікатна і болюча тема. Звичайно, ми знаходимо спонсорів, щоби хлопці не оплачували самостійно, але це надто масштабна проблема, і її треба вирішувати не на рівні волонтерів.

- У бійця, що отримав поранення на полі бою, зазвичай не буває не одна лише ортопедична травма, - ділиться ще однією нагальною проблемою Руслана Мельник. - Така травма тягне за собою проблеми з судинами, вони часто пошкоджені, і поранений потребує допомоги судинного хірурга.

При такій травмі пошкоджуються ще й нерви, і тут потрібний невролог. Травмована психіка - це потреба у психологу, психотерапевті, а часом і психіатрі.

Внаслідок контузії може падати ще зір та втрачатися слух. Але профільний лікар відділення, в якому перебуває борець, не може дати офіційного скерування до цих фахівців, бо... працює за протоколами.

- Цивільні лікарні не були готові до лікування та реабілітації поранених військових, - зазначає Надія Левицька. - А бійцям потрібне саме комплексне лікування, потрібні консультації та обстеження інших фахівців.

А ще виявилось, що на ці обстеження немає кому возити бійців. Немає в штаті лікарень такої одиниці. За цю справу взялися волонтерки «Лікарняної банди». Вони самі домовляються з керівництвом лікарні, везуть поранених бійців в інші лікувальні заклади, як правило, приватні, вирішують питання спонсорської оплати, прораховують купу моментів, зокрема, транспортні.

Неймовірна десятка. Вродливі, душевні, водночас сильні духом і мужні. Про самовіддану «Лікарняну банду», яка завжди приходить на допомогу, знають усі військові, що перебувають у медичних закладах Тернополя.

Дівчатами захоплюються медсестри і лікарі, а рідні поранених дякують їм від усього серця. А вони й далі продовжують робити свою справу. Бо війна триває...